

Síntesi de la fase diocesana del Sínode 2021-2023

Per una Església sinodal: comunió, participació, missió – Arquebisbat de Barcelona –

1. Relectura de l'experiència sinodal

a) *Un caminar junts ple d'esperança (i també d'alguna desconfiança)*

«Un cop invocat l'Esperit Sant, ens hem reunit...». D'aquesta manera comencen algunes de les aportacions dels grups i és una expressió del treball que s'ha fet en aquesta fase diocesana del Sínode: la voluntat de posar-se a l'escolta de l'Esperit, partint de la pròpia experiència de «caminar junts», per descobrir què ens impulsa per tal de ser una Església sinodal, que viu la comunió i la participació per a la missió.

Agraïm i ens anima la valentia del papa Francesc –valentia i ànim que ens contagia– i la seva iniciativa de voler escoltar la veu de l'Esperit a través de la veu de tots els membres del Poble de Déu, reflexionant sobre la sinodalitat, perquè aquesta sigui l'estil que qualifiqui la vida i la missió de l'Església que avança en el tercer mil·lenni.

La proposta ha generat esperança i ha estat acollida amb entusiasme, ja que és una invitació a creure en la contínua acció de l'Esperit Sant, deixant-nos impulsar per Ell perquè les nostres comunitats, grups i tota l'Església continuïn renovant-se, canvïin, avancin. S'ha experimentat la riquesa de trobar-nos per pregar, reflexionar i compartir; i ens ha fet créixer com a comunitat, grup, i també com a Església diocesana, a imatge de la primera comunitat reunida al voltant dels apòstols i Maria.

La relectura d'aquest procés es valora com una experiència de pregària i celebració; de trobada; d'agraïment de les petites i grans experiències de viure ja ara el «caminar junts» en cada una de les nostres realitats, amb els altres i amb els que ens envolten; de la possibilitat d'anàlisi de la realitat; de descobrir que els companys de viatge són els que el Senyor ens posa en el camí, dins i fora de la comunitat; d'escolta mútua, activa i atenta, de tots els membres de l'Església; de participació i diàleg; d'escoltar els signes dels temps; de sentir-se escoltats i aprendre a escoltar; de revisió personal i de grup; de sincera conversió; de constatar una «Església en sortida»; de trobada, diàleg i elaboració de propostes per al camí de l'Església diocesana i universal; de discerniment; de proposar una cultura de la trobada i la construcció de la societat des de les petites comunitats, posant la persona al centre.

Però no podem amagar certa desconfiança i escepticisme d'alguns, pensant en els filtres pels quals passaran les diferents propostes, pel record i la frustració d'altres experiències de consulta viscudes anteriorment i que no s'han vist fructificar com s'esperava, o fins i tot la desconfiança que les coses realment canvïin. De vegades s'ha expressat l'experièn-

cia d'una Església trista, poc estimulant, sense vida, no adaptada al nostre temps, no suficientment sinodal (integradora, acollidora, participativa i corresponsable), que ha d'avançar i créixer molt en la sinodalitat viscuda realment.

b) El Sínode viscut en el camí pel qual avança la Diòcesi

A la nostra Arxidiòcesi ens hem sentit cridats a participar i s'han compartit 280 respostes, que representen molts més grups, ja que algunes aportacions són fruit de la síntesi de la reflexió de diversos grups. En total, hi han participat unes 7.000 persones.

Hi ha hagut aportacions procedents d'arxiprestats, parròquies, moviments, associacions, congregacions religioses, escoles, entitats i organismes diocesans, altres grups, amb gran diversitat de sensibilitats. La majoria són fruit de la reflexió de grups ja constituïts que formen part d'aquestes diverses realitats. Amb un laïcat molt implicat i il·lusionat; amb religiosos i religioses que hi han participat tant a través de grups propis com integrats en les diferents realitats pastorals. Hi ha hagut pocs casos de consultes àmplies i obertes al conjunt de les persones que participen en la comunitat o grup. Sabem també d'altres grups que han realitzat un treball de reflexió però que, per raons diverses, no han compartit la seva aportació.

Com es pot suposar, altres no s'han plantejat ni volgut participar-hi, i trobem a faltar la seva aportació en aquest «caminar junts».

S'ha consultat fonamentalment persones ja integrades en l'àmbit eclesial, amb poca participació d'infants i joves, i ha costat traslladar la consulta més enllà de les persones que assisteixen regularment a la comunitat o grup.

En començar el procés sinodal, es va descobrir que calia que la reflexió del Sínode s'insertés en el camí que ja estava realitzant la Diòcesi, especialment amb relació al Pla Pastoral Diocesà «Sortim!», iniciat l'any 2018, i que per a aquest curs se centrava en l'eix del discerniment; o amb iniciatives més àmplies com el Post-Congrés de Laics 2020.

El fet que moltes aportacions rebudes apunten com viure o aprofundir la sinodalitat en la realitat concreta de la comunitat o grup, o bé com millorar i potenciar l'acció pastoral, ens ha fet descobrir que la feina feta s'ha convertit i s'ha de convertir més en un estímul per al camí pastoral i sinodal de cada comunitat i grup i, consegüentment, de tota la Diòcesi, en l'avui i el futur immediat.

2. Mirada a les contribucions recollides

Som conscients que vivim temps difícils i complexos: amb comunitats i grups majoritàriament envellits; amb el sentiment d'estar immersos en una crisi social i econòmica, i també eclesial; amb una societat amb un ritme molt ràpid i l'eclesial molt lent. Però, alhora, es percep aquesta situació com una oportunitat de canvi profund: allò que descobrim com a negatiu sens dubte ens pot ajudar a caminar cap al futur, començant els canvis per un mateix, sense esperar només que els canvis arribin «des de dalt».

Per això és imprescindible el nostre «ser cristians» (individual i comunitari) allà on estiguem, que la gent vegi com vivim i actuem, i així pugui sorgir en ells el desig de viure d'aquesta mateixa manera: «Mireu com s'estimen».

Som conscients que intentar concentrar en unes poques pàgines la riquesa del camí sinodal realitzat és impossible, i de ben segur que aportacions i suggeriments quedaran al pap. A la redacció s'han incorporat literalment algunes frases de les aportacions que recullen elements compartits i significatius.

a) Viure la sinodalitat

En la reflexió per respondre a la pregunta fonamental (i en alguns grups també a partir d'algun o de tots els nuclis temàtics) que ha plantejat el Sínode han sorgit, en primer lloc, elements que incideixen directament en la sinodalitat, com viure-la i dur-la a la pràctica.

S'ha (re)descobert com la **sinodalitat** és un aspecte constitutiu de l'Església, que molts desconeixien o practicaven sense saber-ho. Per això es valora positivament el camí realitzat en línia sinodal en altres moments de la vida de la Diòcesi i com l'experiència de la fase diocesana del Sínode és tota ella una experiència i pràctica sinodal: «La pròpia dinàmica de treball ja ha estat una experiència de “caminar junts”».

Necessitem «redescobrir» l'Esperit Sant, deixar-li espai per escoltar la seva veu i que actuï. Per això és fonamental el paper de la pregària i la celebració (especialment de l'Eucaristia), de l'escolta de la Paraula de Déu per descobrir el xiuxiueig de la seva veu.

La sinodalitat hauria de ser una pràctica constant en el temps i de tots els cristians, que s'han de sentir protagonistes i fer la seva aportació per fer-la possible. Aquesta predisposició de tots a «**caminar junts**» «neix en el baptisme, allà iniciem un camí que ens uneix als altres, no seguir-lo és anar contra la naturalesa mateixa de l'Església». Ja en tenim l'experiència a partir del que es viu a les comunitats (especialment a les de religiosos o religioses), grups i la mateixa Església diocesana (la reflexió sinodal n'ha estat una experiència palpable) i, alhora, hem d'aprofundir-la.

«Caminar junts» és positiu perquè ens fa créixer com a persones i membres de l'Església; ser més missioners; saber acollir el que pensa diferent; «saber deixar enrere prejudicis, deixar espai a esperances, desenvolupar nous enfocaments, ser inclusius, aprendre els uns dels altres». Però no sempre és fàcil i, a vegades, preferim caminar sols, tancant-nos en el nostre petit món.

I sorgeixen els interrogants: Com dur a la pràctica una Església que és en essència Poble de Déu? Com respectar i harmonitzar els diferents ritmes, mentalitats, accents de les persones i grups en aquest «caminar junts»? Com afrontar les divergències de visions i els conflictes sense caure en l'autoritarisme que a vegades aflora, buscant el consens? Cal acceptar que «l'altre» no vulgui asseure's a taula, però cal tenir-la igualment parada.

«Les dificultats s'afronten amb diàleg, escolta mútua, intercanvi d'opinions, participació, respecte i valoració mútua»; «La sorpresa del bon esperit que es crea quan tots estem disponibles, amb acollidora proximitat i empatia, per fer possible el caminar junts com a Poble de Déu»; «Caminar junts és un procés que exigeix temps, paciència i un lloc per a cadascú»; «Ser molt conscient que a vegades costa morir al “jo”».

En aquest fer camí amb altres és central l'**escolta**. Escoltar l'altre, però sobretot disposar-se a escoltar l'Esperit. Per això és important preguntar-nos sobre la nostra actitud per escoltar, escoltar-nos, estar disposats a escoltar l'Esperit. Escoltar les paraules (i, especialment, els silencis) dels que ens envolten.

Escoltar és molt més que sentir, no només és posar l'orella, sinó atrevir-se a posar-se en el lloc de l'altre, tenir-lo en compte, prendre consciència del seu punt de vista, la seva manera de viure la fe, tenir empatia, i tot això per cercar camins de trobada.

Escoltar és un repte continu, implica estar disposat, sense prejudicis, que l'altre t'ensenyi o digui alguna cosa que no voldríem sentir. Escoltar demana silenci, temps, una ment i cor oberts. «No n'hi ha prou amb respectar les sensibilitats i les maneres de fer de l'altre; cal anar més enllà, acollir i compartir; l'altre sempre enriqueix i s'han de buscar els punts en comú per caminar junts».

Paral·lel a escoltar és **parlar**, prendre la paraula, assumir la responsabilitat de parlar amb respecte i fermesa, en un diàleg cap enfora (amb no creients, joves, pobres, marginats, exclosos o aquells que no es descobreixen acollits) com cap endins. I, finalment, el **discerniment** practicat tant individualment com comunitàriament, un exercici que hem d'aprendre a viure, «fent passar» per la pregària les decisions que cal prendre, i procurant el consens.

b) Dialogar amb la societat i en la comunitat eclesial

Hem de ser una Església més atenta al món i que es fa **present en la societat**, a cada lloc i en les seves diferents dimensions: econòmica, social, política, cívica, cultural, etc., per ser-hi al bell mig encarnació i anunci. L'Església necessita el nostre compromís, però es constaten les dificultats i les pors a fer-se present en aquestes realitats i, alhora, «les experiències de caminar en realitats extraeclesials, amb qualsevol que s'hi trobi, suposen un repte menys còmode que les intraeclesials, però sobretot una experiència il·luminadora de com l'Esperit actua on vol i en qui vol». Es poden aprofitar les inquietuds compartides o els problemes que afecten tothom: pobresa i marginació, immigrants, precarietat laboral i atur, respecte a la casa comuna, etc.

En el marc d'aquest diàleg amb la societat i dins de la comunitat eclesial, dolen **els escàndols de corrupció i d'abusos** (sexuals, de consciència i de poder) que han minat la credibilitat de l'Església, tant en la societat com entre molts cristians. L'Església no pot amagar-los, ni ho ha de fer, i ha de donar veu a les víctimes, pronunciar davant d'aquests fets una paraula creïble, que vagi acompanyada de gestos clars i evidents: «L'Esperit ens convida a dir la veritat i a ser transparents davant dels diferents escàndols». En aquests temes i en d'altres, ser capaços de «reconèixer els errors comesos, demanar perdó i prendre les mesures per prevenir-ne de nous».

Estar atents especialment a aquells que són **exclosos i rebutjats**, o s'hi senten, tant a la societat com a la comunitat eclesial.

Amb els que són exclosos en la societat, es valora el treball social que es realitza a través de Càritas i moltes altres entitats, però s'insisteix en el fet que la proximitat ha d'anar més enllà: «Quin espai donem a les minories, especialment a les persones que pateixen pobresa, marginació o exclusió social?»; «Els pobres haurien de ser més protagonistes a l'Església, no simplement "receptors"».

Cal que tota la comunitat cristiana s'acosti a les persones que històricament n'han quedat al marge; escolti els qui no són escoltats; ajudi a guarir les ferides afectives; acompanyi

les persones en els moments difícils i problemàtics de qualsevol mena (depressió, problemes personals); estigui atenta a les persones grans que viuen en la solitud o a les persones amb algun tipus de discapacitat.

Amb els que se senten marginats per la comunitat eclesial, la majoria de vegades per qüestions morals, especialment per la seva situació familiar o per la seva orientació sexual: «Falta coherència entre allò que es predica i allò que es fa: “Estimar a tots” i no es veu bé l’amor entre persones del mateix sexe». Necessitem que la comunitat cristiana sigui vitalment una «escola d’acollida».

Ha aparegut reiteradament i amb força el clam per la falta d’igualtat entre home i **dona** a l’Església, que així es percep jeràrquica, autoritària, masclista, antidemocràtica: «Se la sent més que se l’escolta»; «La dona ocupa un lloc secundari encara que és majoria en nombre i presència; lamentem que no puguin assumir els ministeris diaconals i presbiterals».

Cal que se la valori per ella mateixa i se li atorgui el paper que li correspon, donant visibilitat a les que ja exerceixen un paper de responsabilitat.

Encara que aquí aparegui en tres ratlles, es constata amb força la llunyania amb el món dels **joves** i sorgeix amb insistència la pregunta: «Com arribar-hi i donar possibilitats perquè se senti la seva veu?», i el repte de la transmissió de la fe a les noves generacions.

Finalment, es constata un dèficit en el **diàleg amb les altres confessions cristianes** i també amb altres tradicions religioses, que sovint són presents a prop nostre.

c) Participar en la marxa de la comunitat eclesial

La relació entre **comunitat** i **prevere** és rica i complexa. Es valora que el prevere faci de prevere, que sigui model i pastor, i especialment el seu paper d’acompanyant de la comunitat i de cada un dels seus membres. A l’Església hi ha moltes persones (sacerdots, laics, religiosos) amb una gran qualitat humana i creient. De fet, «la comunitat en conjunt és la que ens ajuda a viure la fe, compartint la vida, l’amistat i l’espiritualitat; acollim, som i ens sentim acollits».

Però es constata que sovint estem envoltats de clericalisme (un mal no exclusiu dels preveres), centrat en un exercici del poder autoritari i mancat de comunicació i de respecte a l’opinió dels laics, i del que tots necessitem alliberar-nos: «La jerarquització de l’Església no permet significar la comunitat»; «Normalment es parla, es discuteix, i el rector decideix»; «Decep el poc marge de decisió dels laics». A vegades costa viure que l’autoritat no és poder sinó servei.

Per tot això s’insisteix que sempre es tingui en compte els laics i laiques en la marxa de les comunitats i grups, buscant les formes concretes i efectives d’exercir la **corresponsabilitat en una missió compartida**, assumint cadascú la seva responsabilitat tant en la gestió com en la presa de decisions, tant en la realitat més propera com en l’àmbit de tota l’Església: «Tots i cada un dels membres de l’Església, com a batejats, som corresponsables de la seva missió»; «Trobar formes concretes per garantir una participació més gran de les comunitats en les decisions importants de l’Església catòlica en general, de les diòcesis i de les comunitats parroquials», per ser cada vegada més una Església que viu la sinodalitat.

Una corresponsabilitat en la missió que, partint de l'escolta, afavoreixi processos que portin al discerniment comunitari, que ajudi a descobrir les prioritats i prendre les decisions més adients.

En aquest horitzó, apareixen preguntes: «Com promoure els ministeris laicals i assumir responsabilitats per part dels fidels?»; «Com afavorir la implicació i que no siguem sempre els mateixos?»; «Com desvetllar els dons, siguin pocs o molts, i posar-los al servei?»; «Quins passos cal fer per passar d'un laïcat de voluntaris a un laïcat corresponsable?»; «Alguns haurien de ser alliberats i remunerats pertinentment?».

Corresponsabilitat que es fa visible en el paper que es dona als **Consells Pastorals** (especialment parroquials, però també arxiprestals, de comunitat pastoral, diocesans), ja que encara no estan constituïts en totes les realitats i, sovint, es descobreixen com a estructures poc representatives, en què es delibera poc quan haurien de ser organismes centrals per exercir la sinodalitat i la dinamització de les comunitats. Com poden ser òrgans de gestió i d'animació? Han de ser decisoris o només consultius? Com s'hi implica tota la comunitat? Quins camins habituals cal seguir per consultar i captar necessitats i inquietuds?

Aquesta corresponsabilitat en la missió també s'apunta necessària per al camí de reestructuració en **Comunitats Pastorals** que s'està impulsant a la Diòcesi, per vèncer la inèrcia de parròquies properes com a cèl·lules independents les unes de les altres.

Tampoc no es pot oblidar la dimensió de l'**economia** i l'ús dels béns que posseeix l'Església, que de vegades són un contratestimoni. Cal informació i transparència en la gestió econòmica i patrimonial, tant a nivell parroquial com diocesà.

També apareixen els temes de l'**elecció dels bisbes** i, per extensió, dels **nomenaments dels rectors**. El procés que se segueix actualment es percep ple d'actituds gens sinodals: obscurantisme en la consulta i secretisme. Es voldria que l'elecció tingués la seva font en les pròpies comunitats. «Que quan hi hagi un canvi de rector se li informi sobre la història i la personalitat de la nostra església i es respectin els nostres processos; que no vingui a imposar la seva línia i la seva manera de pensar, ni a fer canvis sense passar un temps d'encarnació».

d) Cuidar especialment

Per a aquest «caminar junts» es veu molt important, en primer lloc, la **formació**, tant del laïcat com dels sacerdots (i també dels futurs) en la vivència activa de la sinodalitat, per treballar en la línia de la corresponsabilitat i la participació en la marxa de les comunitats i grups, i de l'Església diocesana. Formació en la sinodalitat, l'escolta i el diàleg, el discerniment comunitari, la Paraula de Déu, la doctrina social de l'Església, etc. També és fonamental una bona formació cristiana, especialment dels infants, adolescents i joves.

Cal que el **llenguatge** eclesial utilitzat a qualsevol nivell sigui senzill i clar, d'acord amb el temps en què vivim, comprensible per a tothom.

Un camp important és el de la **celebració de la fe**, que és molt valorat i es desitja que es cuidi i se celebri bé i amb atenció, tenint cura dels espais de silenci i pregària (que són porta d'entrada de moltes persones, creients o no).

Però, alhora, es veu com massa sovint la vida de la comunitat està molt centrada en la celebració litúrgica i s'utilitzen formes aparatoses i abarroades. Preocupa especialment la

utilització de llenguatge, paraules, gestos, símbols i signes moltes vegades incomprensibles, allunyats de la societat en general i dels joves en particular. Per això es veu molt necessari actualitzar-los i adaptar-los perquè siguin significatius.

El paper del celebrant és fonamental perquè la celebració sigui comunicativa i motivadora, unint fe i vida. Es veu important la participació i la ministerialitat exercida àmpliament. L'homilia es valora en la mesura que és comprensible i capaç de tocar la realitat de les persones i la comunitat, a la llum de la Paraula de Déu.

Consta la importància en el món actual de **la informació i les xarxes socials**. Cal una presència activa, de qualitat i atractiva, aprofitant les seves moltes possibilitats, especialment pel que fa al món juvenil, sense oblidar que encara hi ha persones que viuen alienes a aquest món. Es vol que els mitjans de comunicació de l'Església reflecteixin valors evangèlics: senzillesa, comprensió, veritat, que no exclouin ningú.

* * *

Hem de ser valents per **canviar** i estar oberts al canvi, vèncer les pors al diàleg i superar la rutina, el «sempre s'ha fet així».

Però estem disposats tots i cada un dels membres del Poble de Déu a canviar? A vèncer el nostre individualisme i protagonismes, les actituds de murmuració, a subratllar allò negatiu de l'altre...? Si avaluem l'Església com a institució, no ens hauríem d'avaluar personalment cada un de nosaltres com a batejats que som?

Hem de ser homes i dones d'**esperança, joia i fe**.

3. Perspectives: propers passos a què ens convida l'Esperit

El camí d'aquesta fase diocesana del Sínode novament ens ha ajudat a ser conscients del que ja vivim com a comunitat cristiana, amb les seves dificultats, possibilitats i reptes. De fet, la nostra feina sinodal ha apuntat a un «veure», però haurem de descobrir i posar tots els esforços per continuar el camí i realitzar el «jutjar i actuar», tant a cada comunitat o grup, com a la Diòcesi, plantejant també a l'Església universal allò que considerem que s'ha de continuar discernint.

a) Quines qüestions falten o estan poc reflectides en la reflexió compartida i som convidats a continuar aprofundint

1. Els companys de viatge. Una més gran referència, escolta i protagonisme dels allunyats i de les persones i grups que per qualsevol raó (social, econòmica, moral, religiosa, etc.) en queden al marge o es consideren marginats.

Compartir amb més persones, a l'interior de les comunitats o grups o als diferents àmbits socials on ens relacionem, el significat i l'estil del camí sinodal.

2. Escoltar. Especialment, escoltar més el laïcat i tenir-lo sempre en compte en totes les reflexions i decisions; així com els membres de la vida consagrada.

Escoltar particularment les dones, reflexionant sobre quin paper tenen i se'ls dona en cada comunitat i grup, discernint quins passos cal fer perquè aquest lloc sigui reconegut i potenciat; i als joves, buscant els camins i les persones pertinents per arribar-hi i escoltar les seves inquietuds i necessitats.

Escoltar «les perifèries», la gent que pensa diferent, les persones que pateixen pobresa, marginació o exclusió social.

Escoltar, més concretament, el context social i cultural en què vivim.

3. Prendre la paraula. Perdre el respecte a parlar clar, amb valentia i franquesa en la nostra comunitat, grup i a l'Església local; aconseguir dir el que és important per a nosaltres.

Possibilitar una relació millor amb els mitjans de comunicació (no només catòlics).

Millorar els canals i les formes de comunicació amb la societat, fent servir un llenguatge el màxim de comprensible per a tothom.

Preguntar-nos qui parla en nom de la comunitat i com és elegit.

4. Celebrar. Descobrir i comprendre la dimensió sinodal de tota celebració litúrgica, de l'escolta de la Paraula de Déu i, especialment, de l'Eucaristia.

Promoure més la participació activa del laïcat en les celebracions, particularment l'Eucaristia dominical. Facilitar una comunicació significativa en les celebracions.

Potenciar els diferents ministeris laicals de corresponsabilitat.

5. Corresponsables en la missió. Compartir la responsabilitat de la nostra missió; més consciència que la sinodalitat té com a objectiu central la missió: l'evangelització.

Convocar el laïcat a ser corresponsable en la missió, i facilitar-li la formació pastoral i teològica per tenir un paper més actiu i protagonista en l'animació de la pastoral de les comunitats i grups, i també de la Diòcesi.

Procurar que els preveres i els diaques assumeixin el seu ministeri de servei, i no tant un lideratge excoent.

Potenciar el diaconat permanent.

Ser testimonis i presència en les diferents realitats en què hi som presents o en les quals descobrim que és pertinent la nostra presència, evitar la tendència a tancar-nos en els nostres espais eclesials, ésser una Església «en sortida».

Sostenir les persones de l'Església compromeses en un servei a la societat (compromís veïnal, social, sindical, polític; en el món de l'ensenyament i la investigació; en la promoció de la justícia; en la cura de la Casa comuna; en la tutela dels drets humans, etc.).

6. Dialogar en l'Església i en la societat. Promoure un diàleg perseverant i pacient, tant dins de la comunitat eclesial com amb les instàncies socials (el món de la política, l'economia, la cultura, la societat civil, etc.), utilitzant un llenguatge clar i comprensible.

Buscar els àmbits que possibilitin aquest diàleg (social, cultural, polític, religiós, etc.).

Afrontar les divergències de visions i sensibilitats eclesials, conscients que la comunió no implica uniformitat.

Promoure la col·laboració efectiva entre realitats properes: diòcesi, parròquies veïnes, comunitats religioses presents en el territori, etc.

7. Amb les altres confessions cristianes. Crear i potenciar, si ja existeixen, les relacions amb els membres d'altres confessions cristianes, tot valorant que el mateix baptisme els fa més propers, i també amb els membres de les altres tradicions religioses. Què compartim en el «caminar junts»?

8. Autoritat i participació. Accentuar que una Església sinodal és una Església participativa i corresponsable, que escolta activament, és acollidora i empàtica, amb un testimoni coherent de cada un dels seus membres.

Potenciar que l'exercici de l'autoritat dins de la nostra Església local, en els diferents nivells, sigui vist, realitzat i experimentat en clau de «servei».

Saber demanar perdó per les equivocacions que es descobreixin i actuar per no repetir-les.

Fer possible que els Consells Pastors de la Diòcesi i de les parròquies siguin obligatoris en la seva missió d'aconsejar i ajudar el Bisbe diocesà i els rectors de les parròquies.

Promoure els ministeris laicals i que els laics assumeixin responsabilitats en les comunitats i grups, i a la Diòcesi.

9. Discernir i decidir. Possibilitar que la presa de decisions sigui per mitjà del discerniment del que l'Esperit diu a tota la nostra comunitat, orientant-se cap al consens.

Viure i exercir la sinodalitat com un discerniment eclesial. «El discerniment neix al cor i la ment a través de la pregària, quan es posa en contacte les persones i situacions viscudes amb la Paraula de Déu pronunciada per l'Esperit» (Papa Francesc, 2017).

10. Formar-se a la sinodalitat. Viure la sinodalitat implica receptivitat al canvi, formació i aprenentatge continuat.

Oferir formació per promoure la pràctica del discerniment comunitari i l'exercici de l'autoritat de manera sinodal.

Potenciar la formació de les persones que tenen funcions de responsabilitat dins de la comunitat cristiana per fer-les més capaces de «caminar junts», escoltar-se els uns als altres i dialogar.

b) Quines qüestions es considera important sol·licitar de les instàncies magisterials pertinents (Papa, Concili Ecumènic, Sínode, Bisbes, Conferències Episcopals) un major discerniment eclesial

◆ **Una Església que potencia el paper del laïcat en l'Església**, afavorint la seva implicació efectiva en la vida de les comunitats i grups, i de la Diòcesi; i, particularment, el de les **dones**, avançant en el reconeixement real i efectiu de la igualtat i la dignitat de tots els batejats, especialment d'elles, superant tota forma de discriminació; algunes aportacions demanen la possibilitant que assumeixin un paper actiu en la vida eclesial i s'avanci en la reflexió sobre el seu accés al diaconat i, si fos possible magisterialment, al presbiterat; i el dels **joves**, buscant els camins, el llenguatge, els mètodes per acostar-s'hi, es descobreixin escoltats i puguin sentir-se plenament integrats i reconeguts en la comunitat. I obrint-se també a la potenciació dels diferents **ministeris laicals**, en la línia del recent del catequista, i la institució d'aquells que es descobreixin com a necessaris.

◆ **Una Església que afavoreix més la participació, transformant i/o creant instruments de participació**, per exemple, repensant la funció dels **Consells Pastors parroquials i diocesans** i establint-ne l'obligatorietat; i que reflexiona sobre les **raons pràctiques del seu «no escoltar»**, sobretot els seus propis membres.

◆ **Una Església que estableix processos clarament sinodals en els nomenaments** dels rectors a les parròquies i dels bisbes.

◆ **Una Església que adapta els diferents ministeris**, obrint la possibilitat al **celibat opcional** o la possibilitat de l'accés al **presbiterat d'homes casats** (tal com ja passa a les Esglésies del món oriental llatí-catòlic).

◆ **Una Església que aplica amb decisió la doctrina de l'Exhortació apostòlica *Amoris laetitia*** sobre la vida familiar i la sexualitat, de manera que l'Església sigui percebuda principalment com un àmbit de respecte i acolliment.

◆ **Una Església que s'esforça a simplificar el llenguatge de la fe**, per poder dialogar amb el món i fer que el seu missatge sigui comprensible per a la majoria, i especialment el **llenguatge de les celebracions litúrgiques** (paraules, gestos, símbols, etc.).

* * *

El camí del Sínode 2021-2023 només acaba la primera fase diocesana. L'aportació de la reflexió a la nostra Arxidiòcesi s'unirà al gran riu de les que arribaran de totes i cada una de les Esglésies particulars.

A nosaltres ara ens toca aprofundir en allò que hem reflexionat i viscut en cada comunitat i grup, també com a Diòcesi, descobrint com acollim la interpel·lació de l'Esperit Sant, per ser cada vegada més una Església sinodal mitjançant la *comunió* en el caminar junts i en la *participació* oberta a tothom, per poder dur a terme la *missió* evangelitzadora que Jesucrist ens ha confiat a tots els batejats.

Que Maria, model i mare de l'Església, sota l'advocació de la Mare de Déu de la Mercè, ens il·lumini i acompanyi.

Barcelona, maig de 2022